

ALPERNAS BORTGLÖMDA LILLEBROR

ÅKA SKIDOR LETAR OEXPLOATERAD
EUROPEISK SKIDÅKNING I SKUGGAN AV
ALPERNA OCH HAMNAR I DE SOLIGA,
FRANSKA PYRENÉERNA.

TEXT & FOTO MARTIN SÖDERQVIST

GAMLA STENHUS, BÖLJANDE åkermark och ett och annat förfallet slott passerar revy utanför bilrutorna där vi kör genom den ena lilla byn efter den andra på slingrande vägar. Vi är på väg mot högre höjd och vårt mål skidorten Saint-Lary de Soulan i de franska Pyreneerna. Under de nästan två timmar vi spenderat i bil sedan vi lämnade Toulouse flygplats känns det som vi rest 40 år tillbaka i tiden. Tillbaka till det gyllene 80-talet då europeiska Alperna var ny mark och svenskar vallfärdade till okända pärlor likt La Grave, som bara väntade på att bli upptäckta och uppspårade.

Det är dock inte Alperna vi är på väg till, utan till bergskedjan mellan Frankrike och Spanien där skidturismen levt i skuggan av storebror Alperna sedan skidåkningens begynnelse.

Pyreneerna är en fristad för dem som tröttnat på Alpernas megasystem vilka breder ut sig över allt större arealer varje år. Det är trots allt inte alla som gillar att armbåga sig fram i Chamonix liftköer, trängas på Verbiers uteserveringar eller att använda holländska turister som slalomportar i Saalbachs överfulla pister.

Då vi anländer till den lilla byn Arreu, i närheten av Saint Lary är det ovanligt varmt. Termometern i bilen visar 16 grader i skuggan trots att det bara är början av februari.

Arreu är både mysigt och öde på samma gång. Kanske är det för att rådande temperatur och brist på snötäckt mark får allt att se extra grått och tomt ut då vi går långs med vad som verkar vara byns huvudgata i jakt på en bit mat. Vårt val faller på det enda öppna alternativet, en sportbar vid namn Le Londres. Det blir crêpes med ägg, ost och skinka, klassiskt franskt.

SAINT-LARY-SOULAN

SNOWBOARDÅKAREN MANU BERNIA möter oss vid kabinbanan i Saint-Lary-Soulan, de kända friåkarbröderna de le Rues hemmaskidort. Saint-Lary är fullkomligt okänt territorium för de flesta skidåkande svenskar, inklusive vår grupp. Manu ber om ursäkt för den minst sagt dåliga snötillgången och förklarar att de haft en rekordstart på säsongen med en meter snö i december, men att det därefter blivit varmt. Ovanligt varmt för årstiden även för Saint-Lary som bara ligger på 830 meters höjd över havet på samma sydliga breddgrad som Rom och Korsika.

Solen fullkomligt steker det tunna snötäcke som fortfarande ligger kvar i pisterna, även skuggsidorna ser blöta och tunga ut. Efter att ha stigit av kabinliften kryssar vi fram i pisten mellan

gräspartier och is tills vi når sittliften Bouleaux som ska ta oss vidare upp till mer snösäker höjd.

Trots en till synes avdankad fysik drar före detta tävlingsåkaren Manu iväg som ett skott i den uppkörda slasksnön och vi försöker hänga på så gott det går. Plötsligt viker han av från den pistade transportsträckan och tar oss med på ett miniåk genom tät skog i slushpuppie-snö. Vi harvar oss ned genom uppstickande buskar och piskande björksly, med siktet inställt på liften Tortes.

Via Tortes når vi toppen Tourette på 2 320 meters höjd och kan se en mängd valbara åk, både pist och off-pist, och dessutom möjlighet att komma ännu högre upp i skidsystemet via ett flertal liftar.

Manu pekar mot en slingrande väg på motsatt sida av dalen, och berättar att etapp 17 av Tour de France brukar köras där. En etapp som består av 178 kilometer oförlåtande mjölksyrehelvete med en genomsnittlig uppförslutning på 9 procent tills cyklisterna når målet vid Col du Portét på 2 215 meter över havet. Man kan tydligt se hårnålskurvorna och föreställa sig den kämpande klungan ta sig uppför bergsvägen i fullt tempo.

DEN LOKALA OCH tillika världsberömda friåkmästaren Xavier de le Rues favoritåk Valle d'Aulon startar från toppen av La Soumaye några hundra meter ovanför Tortes där vi befinner oss.

Valle d'Aulon är ett åk på cirka 1 200 fallhöjdsmeter som avslutas nere i bröderna de le Rues lilla hemmaby Aulon. Åket ser ut att kunna vara helt i klass med Alperna, och åks säkert av betydligt färre åkare under en säsong, i Aulon bor det nämligen bara 79 personer. Befolkningstätheten

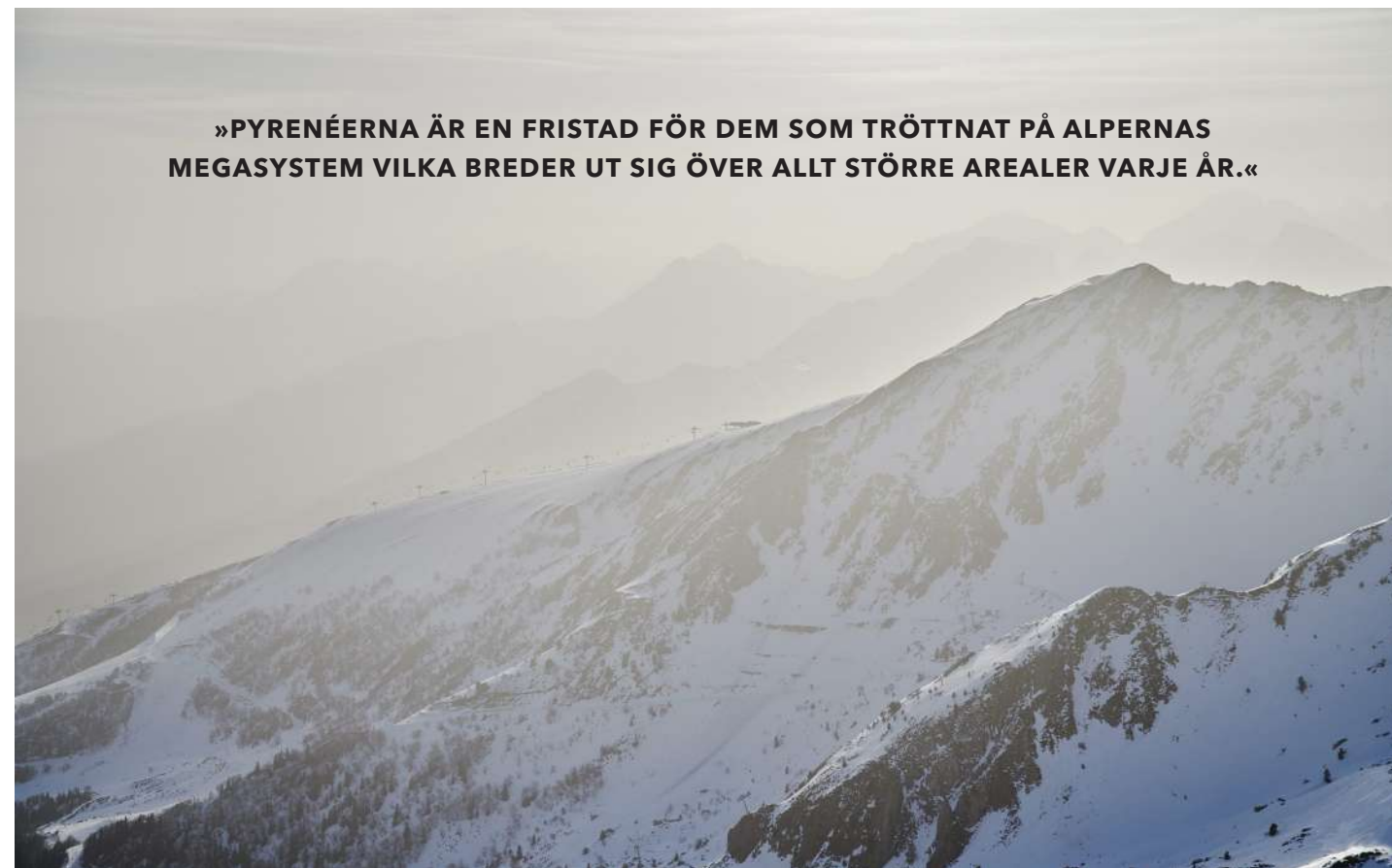
i byn är tre personer per kvadratkilometer enligt Wikipedia. Det finns alltså fortfarande plats att andas på i Pyreneerna till skillnad från i Alpernas turistmagneter.

Tyvärre har den stekande solen bokstavligen talat grusat alla våra chanser till att åka Valle d'Aulon vilket gör att vi får skjuta det på framtiden. Istället bestämmer vi oss för att gå med stighudar den korta sträckan upp till en namnlös bergstopp på 2 450 meters höjd, ovanför liften Corneblanque där vi hoppas kunna åka en relativt brant men kort coulour tillbaka ner i liftsystemet.

Värmen är påtaglig och jackorna åker snabbt av under den korta hajken. Matilda blir den första av oss att droppa in i rännan i skuggan av en större klippa. Våra förhoppningar om bättre snö på högre höjd besannas till viss del. Snön är mjuk och helt klart åkbar. Vi åker ner i stora symmetriska svängar tills vi når pisten Pichaleyte längre ned och fortsätter sedan i full fart mot botten av liftarna via Col de Terre Nère.

Martin Webrant hinner inte beundra kontrasterna mellan grön dal och snötäckta berg ovanför Saint-Lary.

Snöförhållanden i Saint-Lary kunde varit bättre men utsikten är fantastisk.

»VI NJUTER AV LUGNET OCH EN GOD GRILLAD LUNCH PÅ REFUGE DE L'OULE, OMGIVNA AV PYRENÉERNAS PINJETRÄDSBEKLÄDDA BERGSSLUTTNINGAR.«

Corinne Dalavat, lika cool och retro som inredningen i hotel Crête Blanche som hon äger.

Naturen i Saint-Lary är rå och otämjd, och skidsystemet är stort som en mindre alport. Den brutala värmen har dock gjort våra fortsatta off-pist-ambitioner väldigt svåra att fullfölja. Manu råder oss att ta en gammal skranglig sittlift ner till sjön L'ac de L'oule vars damm försörjer skidorten med både vatten och elektricitet. Självt har han fått nog av den våta betongen utanför pisterna och hälsar oss au revoir och au beintôt varefter han bränner iväg mellan slaskhögarna i riktning mot byn.

Vi njuter av lugnet och en god grillad lunch på Refuge de L'Oule, omgivna av Pyrenéernas pinjeträdsbeklädda bergssluttningar innan vi tar liften tillbaka till resten av pisterna. Hade det varit normala förhållanden hade vi lätt kunnat köra varv efter varv i lössnö genom den glesa skogen under liften, men även det får tydligen vänta till ett annat år.

Efter några åk i- och bredvid pisten Mirabell 1 styr vi skidspetsarna tillbaka mot själva byn Saint-Lary Soulan. En leende Manu möter upp oss på en soldränkt uteservering på baren Au Balcon på huvudgatan. Han skakar på huvudet åt snöförhållandena men hoppas att vi vill komma tillbaka och åka puder med honom när förhållandena är bättre. Ett sådant erbjudande tackar vi absolut inte nej till.

GRAND TOURMALET OCH PIC DU MIDI

ATT INTE FLER EUROPÉER och framförallt skidtokiga svenskar hittat till franska Pyrenéerna verkar närmast oförklarligt. Är det närheten till Alperna och de välutbyggda skidsystemen där som gör att folk inte tycker det är värt att prova något annat med risk för att bli besvikna?

För trots att man här kan stoltsera med fler än två hundra 3 000-meterstoppar är det i princip endast inhemska turister som besöker de många skidorterna. Pyrenéerna bjuder på en otroligt vild och mäktig miljö som kan mäta sig med både Alperna och USA, men de utländska turisterna lyser med sin frånvaro.

Skidorten Grand Tourmalet bestående av byarna La Mongie och Bareges, med det legendariska utsiktsberget Pic du Midi de Bigorre mitt i systemet, är ett exempel på hur varierande och storlagen skidåkningen i franska Pyrenéerna kan vara. Från de flacka pisterna i området kring Bareges, till den brantaste och mest exponerade åkningen du kan föreställa dig från toppen av Pic du Midi.

La Mongie på 1 800 meters höjd är en typiskt, konstgjord fransk skidort, uppställd på 1960-talet med enda syfte att husera skidturister. Trots det har fransmännen här lyckats med den tillsynes omöjliga uppgiften att få byn, bestående av ett knippe betongkomplex, att kännas relativt charmig och inbjudande.

Pisterna går ända in bland husen, där ett snötäckt torg med mysiga uteserveringar möter hungriga och törstiga skidåkare på väg ner från berget. Gränsen mellan snö och gatsten är oklar, vilket gör hela byn väldigt levande och skidåkarvänlig. Den träkiga betongarkitekturen mjukas upp ytterligare genom inslag av rustikt trä, målade restaurangtréer och färgglada skyltar. Det är väldigt lätt att glömma att vi befinner oss i Pyrenéernas motsvarighet till Les Arcs där vi sitter på restaurant Les Schuss uteservering och avnjuter varsin kall öl i eftermiddagssolen.

Pic du Midi de Bigorre är det mest omtalade och legendariska berget i Pyrenéerna. På den 2 877 meter höga toppen ligger ett rymdobservatorium som grundades redan 1878 och har utvecklats av franska staten sedan dess. Forskare som använt observatoriets olika teleskop och övriga utrustning har bland annat gjort

L'Etape du Berger är Grande Tourmalets bästa och mest välbesökta backrestaurang.

Martin Webrant letar efter en snötäckt landning nära Col du Portét.

detaljerade analyser av Mars och Venus atmosfärer, studerat solens corona, och tagit bilder av månens yta inför NASAs månlandningar med Apollo-projektet. En ny måne i bana runt Saturnus hittades även genom ett av observatoriets teleskop på 80-talet.

Ovanstående må vara häftigt och intressant, men det absolut bästa med Pic du Midi för oss skidåkare är att det otroligt nog går en stor kabinlift hela vägen till bergets topp från parkeringen i La Mongie. Det finns även möjlighet att sova över i observatoriets något torftiga och skumma personalutrymmen, få en guidad tur av anläggningen samt äta finmiddag under stjärnorna för den som vill.

VI MÖTER VÅR guide Walfroid Constant vid dalstationen till Pic du Midi's kabinlift. Vi känner igen honom på den typiska guideutstyrseln: en välanvänd Arcteryxjacka, pannband och solglasögon. På ryggen har han en sprängfylld, solblekt ryggsäck som säkert har varit med om ett och annat åk från toppen av Pic du Midi. Då han får syn på oss välkomnar han oss med ett kritvitt leende i sitt i övrigt brundbrända ansikte.

Walfroid berättar att han har planerat ett spännande åk åt oss, en variant av den klassiska sydsidan från toppen av Pic du Midi tillbaka till skidsystemet i Grand Tourmalet. Spontant tycker vi att det låter bra, men ställer oss något frågande till kvaliteten och tillgången på snö. Walfroid försäkrar oss om att det kommer att vara fin, soluppvärmd vårsnö i god tid tills vi kommit fram till couloiren han tänkt att vi ska åka.

Utsikten från observatoriet på Pic du Midi är enastående. Åt ena hållet tornar lager efter lager med höga, snötäckta berg upp sig, och åt andra hållet planar terrängen ut för att tillslut övergå i den djupblå Atlanten. Pic du Midi är verkligen ett helt fantastiskt berg, med skidåkning i alla väderstreck.

Walfroid pekar ut det branta åket på nordsidan som startar precis nedanför observatoriets baksida. "La Poubelle", som åket heter, är en 1 000 fallhöjdsmeter nordvänd couloir vars mittparti är mer än 50 grader brant och sällan snötäckt. Det är inget man frivilligt skulle vilja åka ned för, framförallt inte utan isyxa, stegjärn, rep och selar. Och en bra livförsäkring. Dessutom är det 50/50 chans till puder alternativt hårdaste blåis.

Det sistnämnda alternativet verkar gälla för dagen då det tidigare i veckan varit över 15 grader varmt men nu är minusgrader. Det finns åk från toppen av Pic du Midi som är över 2 000 fallhöjdsmeter långa om förhållandena är de rätta, berättar Walfroid.

Med viss fruktan betraktar vi det isiga insteget till La Poubelle. – Oroa er inte, vi ska inte åka där idag, utbrister Walfroid då han ser våra skeptiska blickar.

Istället visar han oss på en topografisk karta var han tänkt att vi ska åka. Det är en brant couloir på sydsidan av berget, omgiven av sten och klippor.

Det tilltänkta åket inbegriper vandring på en smal bergskam med hundrametersklippor på båda sidor av kammen. Snön verkar dessutom vara stenhård, stegjärn är obligatoriska för att det överhuvudtaget ska vara möjligt att gå där, förklarar han glatt.

Ingen av oss är direkt sugna på att riskera livet för ett åk som i bästa fall är mjukt nog för att vara åkbart och i värsta fall en stenhård isrink.

Det slutar med att en något bitter Walfroid får visa oss standardrutten ned från berget. Även här är det superisigt och flera gånger känns det som om någon av oss ska få felskär och kana tvåhundra meter ned över sten och grästuvor. Åket mynnar så småningom ut i den blå transportpisten Gaubie och vi kan

Dagens sista hajk i Grande Tourmalet, stegjärn är obligatoriska.

Matilda Croy sprutar vårsnö i Cauterets.

PYRENÉERNA | FRANKRIKE

Solsken *****
 Offpist *****
 Afterski **
 Mat *****
 Behov av stegjärn *****

SAINT-LARY DE SOULAN

SKIDÅKNING

BYNS HÖJD 830 meter

HÖGSTA ÅKHÖJD 2 515 meter

ANTAL PISTER 59

ANTAL LIFSTAR 29

OFFPIST Valle de Aulon, cirka 1 200 fallhöjdsmeter från toppen av systemet ner till lilla byn Aulon som är Xavier de la Rue's hemmaby.

Skogsåkning under liften mot Refuge de L'Oule

AFTERSKI Saint-Lary är en högst levande skidby med en mängd uteserveringar längs med byns mysiga gågata. Här träffas man utomhus och dricker vin chaud med kompisarna efter skiddagens slut. Baren *Au Balcon* har ett perfekt läge med utsikt över huvudgatan och allt som händer där.

RESTAURANG I grannbyn Vignec ligger den mysiga restaurangen *L'Authentique*. Matlagningen håller väldigt hög nivå, traditionell fransk bergsmat som raclette delar menyn med stenungsbakad pizza och lokal lammrack. Crème brûlée är perfekt.

BOENDE Vi bodde en bit utanför skidorten Saint-Lary i byn Arreau, på trevliga *Hotel l'Angleterre*. I själva skidorten verkar det mest vara uthyrning av privata hus och lägenheter som gäller då vi bara kan hitta ett fåtal hotell där, Logis Aberge d'Isard och Merkuria är två av dem.

hotel-angleterre-arreau.com

INFO saintlary.com

GRAND TOURMALET

SKIDÅKNING

BYNS HÖJD La Mongie 1 800 meter,

Barege 1 250 meter

HÖGSTA ÅKHÖJD 2 877 meter (Pic du Midi)

ANTAL PISTER 57

ANTAL LIFSTAR 29

OFFPIST Grand Tourmalet inklusive det mäktiga Pic du Midi bjuder på extremt stora möjligheter till off-pist-åkning för den som vet hur man hanterar snöförhållanden och terräng i området. Ett hett tips är att hyra en guide första dagen för att få grepp om det stora området.

AFTERSKI Vilken uteservering som helst på det mysiga snötorget nedanför pisterna mitt i La

Mongie duger fint som afterski tills solen gått ned bakom de spetsiga bergen.

RESTAURANGER *Le Schuss* har en bra meny på lokala råvaror och deras burgare är den godaste vi någonsin ätit på den här sidan Atlanten. Om du har svårt att släppa skidåkning dukar personalen gärna upp åt ert sällskap i en trång gondollift som står i snön bredvid uteserveringen.

L'Etape du Berger är kronjuvelen av alla backrestauranger, där fåraherden Eric Abadie tillagar kött från sin egen fårhjord och grisbestånd. Hans *black porc* är ett måste för alla seriösa köttälskare. restaurant-schuss-tourmalet.fr

BOENDE Det coola retrohotellet La Crête Blanche är både prisvärt och har schyssta, stora rum.

Ågarinnan Corinne Dalavat är supertrevlig och precis lika coolt retro som själva inredningen på hotellet. lacreteblanche.fr

INFO picdumidi.com & tourmaletpicdumidi.fr

CAUTERETS

SKIDÅKNING

BYNS HÖJD 940 meter

HÖGSTA ÅKHÖJD 2 415 meter

ANTAL PISTER 20

ANTAL LIFSTAR 7

OFFPIST Allt du ser som går att nå från liftar och med korta promenader från dessa är åkbart. Guide rekommenderas vid åkning utanför själva skidområdet.

AFTERSKI I det närmaste obefintlig. Cauterets påminner mer om ett arrondissement i Paris med tillhörande små caféer än en skidort.

BOENDE Det finns flera hotell i byn som andas La Belle Epoque och forna tiders elegans. Ett av dem är Asterides Sacca vars rum och lounge erbjuder en avslappnad atmosfär. asterides-sacca.com

INFO cauterets.com

RESA

Reguljärflyg från lämplig svensk flygplats till Toulouse, därefter cirka två timmars körning med hyrbil. Det går även flyg till Lourdes som ligger närmare, men flygtider och priser är inte direkt optimala.

Grillen är alltid tänd på Refuge de Loule.

Matilda Croy i en namnlös couloir ovanför Cauterets.

Vår stereotypiska och fantastiska guide Paul visar hur stenhård snö ska hanteras.

Världens bästa hamburgare finns på Le Schuss i Grand Tourmalet.

konstatera att vi har dels har överlevt, dels har åkt bättre åk under vår tid som skidåkare.

Trots bristen på bra skidåkning har vi i alla fall tagit oss på skidor från toppen av Pic du Midi tillbaka till Tourmalet. Walfroid är dock inte glad. Vi har tydligen sårat hans guidentolthet genom att inte lägga våra liv i hans händer.

Dagen avslutas med en måltid utöver det vanliga på L'Etape du Berger, backrestaurangen på 2 146 meters höjd ovanför La Mongie, som ägs av en lokal fåraherde vid namn Eric Abadie.

Förutom att servera kött från den egna får- och grishjorden är Eric dessutom väldigt god vän till självaste Emmanuel Macron, Frankrikes president. Macron brukar komma hit och äta när han är på semester, förklarar Walfroid som nu verkar vara på lite bättre humör. L'Etape du Berger är minst sagt rustikt, grovt och enkelt men serverar det bästa köttet du kan få för pengar, med utsikt över dalen nedanför.

DÅ WALFROID FÖRMODLIGEN tröttnat på oss och vi på honom blir vi till dagen efter erbjudna en annan guide som heter Paul. Även han är brundbränd och har ungefär samma utrustning och kläder som Walfroid inklusive det obligatoriska pannbandet. En stor skillnad är att Paul är med i dalens alpina räddningstjänst och har ett betydligt mer ödmjukt sätt att förklara hur både åkning och snö fungerar i Tourmalet.

Paul får oss att förstå att snön i franska Pyrenéerna inte är vad vi som alpskidåkare är vana vid.

I Tourmalet kan det komma enorma mängder snö, uppemot två meter på en gång. Sedan blåser varma vindar in från Sahara-öknen vilket gör sydsidorna till trevlig vårsnö, men nordsidorna förvandlas snabbt till våt betong. När det därefter blir kallt fryser både syd- och nordsidor till stenhård is. Sydsidorna tinas upp av den starka solinstrålningen men nordsidorna förblir isiga till nästa snöfall och kan bara bestigas med stegjärn och isyx.

Åkpotentialen i Grand Tourmalet är verkligen enorm, men det gäller att ha guide med sig, känna till hur klimatet fungerar och framförallt vara förberedd med rätt utrustning för att kunna ta sig runt i området och nå alla de fina åk som finns här.

Med Paul känner vi oss relativt trygga, han tar oss med på flera åk med spektakulär natur och häftig terräng. Ett av dem börjar med en kort brant klättring på kallsnö genom ett axelbrett nålsöga i klippan ovanför liften i närheten av toppen Pic du Quatre Thermes. Det är så smalt att skidorna inte får plats på bredden vilket hindrar oss från att använda dem som snöankare då vi krypklatrar de sista tio meterna upp till toppen. Efter lite halkande och hasande lyckas vi dock ta oss igenom passagen varefter vi möts av den fantastiska vyn över Pyrenéernas vidsträckta nationalpark.

Vi glider nedför över böljande, relativt flacka fält i vårsnö, mellan krokiga pinjetråd och utspridda klippblock och skråar därefter tillbaka till civilisationen och pisterna i Tourmaboup på 1450 meter. Paul tittar på klockan då vi sätter oss i liften Tourmalet som länkar ihop de två byarna La Mongie och Barege.

– Vi hinner med ett brantare och bättre åk innan liftarna stänger för dagen om vi snabbar på lite, säger han med glimten i ögat.

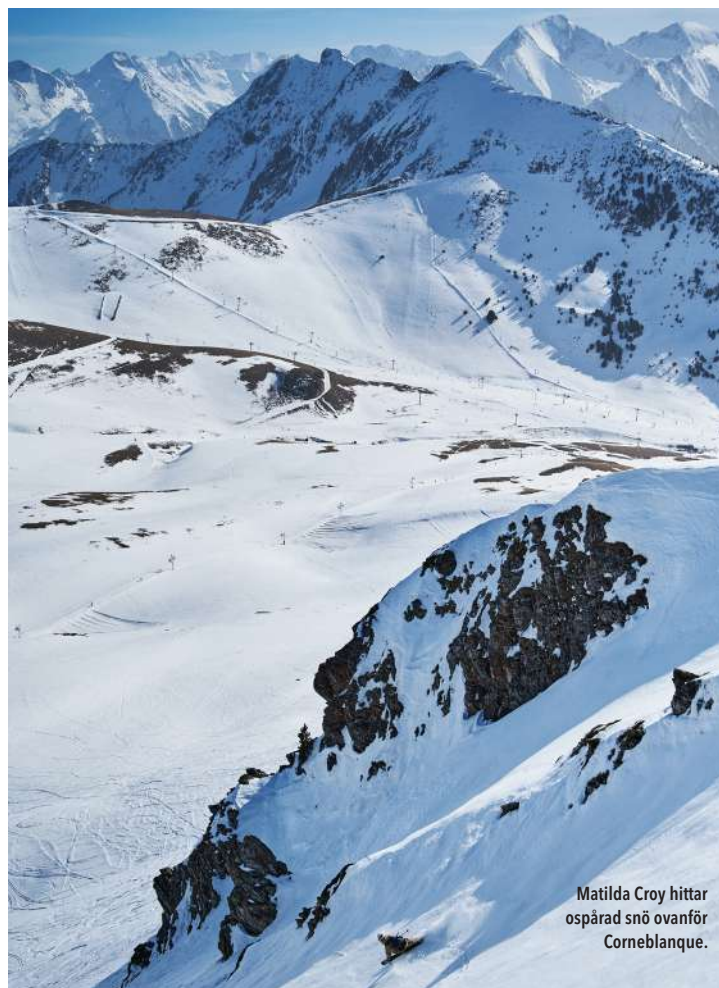
Vi är inte sena att tacka ja till erbjudandet vilket resulterar i en lite längre promenad med stighudar från liften Quatre Thermes. En promenad som avslutas med en brant pjäxhåk till en bergskam på 2 600 meters höjd som vi inte vet namnet på. Svettiga, andfådda och i stort behov av vila ser vi Paul pekandes i riktning mot en brant couloir belyst av den gyllene eftermiddagssolen.

Vi åker en och en i couloiren vars snö har mjuknat i solen och faktiskt är riktigt bra. Det känns som vi äntligen börjat förstå hur åkningen fungerar i Pyrenéerna, vilket verkligen behövs för att få ut det mesta av terrängen i området. Åket är hela 900 fallhöjdsmeter långt, med mycket varierande snötillgång på grund av värmen som varit. Efter mycket svängande och lite trixande mellan gräs och sten kommer vi ut i närheten av Tourmalet-liften som tar oss tillbaka till La Mongie.

Trötta efter en lyckad skiddag avslutar vi med varsin Aperol spritz i retrobaren på vårt hotel La Crête Blanche mitt i La Mongie.

CAUTERETS, ETT PARIS I MINIATYR

CAUTERETS ÄR MED sina vackra La Belle Epoque-byggnader raka motsatsen till La Mongie's 60-talsbetong. Byn för snarare tankarna till arkitekturen i Paris än till en liten skidort omgiven av snötäckta bergssidor. Precis som österrikiska Bad

Matilda Croy hittar ospårad snö ovanför Corneblanche.

Aperolen på Crête Blanche är det perfekta sättet att avsluta dagen på.

Gastein var Cauterets i slutet av 1800-talet en kurort till vilken aristokratin vallfärdade för att bada i de varma källor som ansågs vara hälsobringande. De varma källorna finns fortfarande kvar, nu inkapslade i ett stort badhus mitt i byn.

Enligt Cauterets egen turistbyrå är orten en av de mest snörika skidorterna i världen, och det är den skidort i Pyreneerna som har öppet längst under vintersäsongen, ända till slutet av april.

Skidåkningen sker i liftsystemet "Cirque du Lys" precis ovanför byn, på mellan 1 700- och 2 400 meters höjd. Cirque du Lys är verkligen inget stort skidområde, men bjuder på bra pister rakt i fallinjen och effektiva sittliftrar som går upp på rätt ställen. Vid sidan av pisterna finns goda möjligheter till lättillgänglig off-piståkning, fullt synlig från liftarna.

Även om den pistade åkningen startar först på 1 700 meters höjd så är vi ganska säkra på att det finns mer att hämta på lägre höjd under ett normalt snöår. Cauterets ligger nämligen på låga 950 meter över havet och första gondolliften går direkt från byn.

Cauterets är en familjeskidort och konkurrensen om lössnön är minimal. Vi pjäxhåkar upp i en av de branta couloirer som är belägen ovanför liften Touymarolles längst ut till skidåkarens vänster i liftsystemet. Snön är förvånansvärt djup och mjuk här, och självklart helt ospårad. Vår lilla klättring belönas med de bästa svängar vi fått under hela vår vistelse här. Vi fortsätter i stora svängar nedför hela bergssidan till vänster om pisterna Edelweiss och Asphodèle.

Snön skiftar mellan is och vårsnö i februari, men det är inget vi inte kan hantera efter en vecka i de franska Pyrenéerna. ✪